

Tágított körű hit

Tamás mint a hitetlenség embere? Szerintem méltatlanul nyomtuk rá ezt a bélyeget.

„Hacsak nem látom, nem hiszem.” Gyakori kijelentés ez részünkről; nem nagy dolgokban, hanem a mindennapok forгатagában, ingereiben. Mert ugye minket nemigen ér olyan kiforgató élmény, mint egy halott feltámadása, akinek a haldoklását, kínhalálát saját szemünkkel láttuk. Tamás talán nem abból a tapasztalatból származó meggyőződésből mondta ezt, hogy a többiek hazudnak, be akarják csapni, vagy elnéző jóindulatból, hogy esetleg, sőt biztosan tévednek. Nem tudhatom, mi zajlott le Tamás lelkében. Amit erről írok, azt csak feltételezem, csak saját magamból indulok ki. Mert ez a kijelentés: „Hiszem, ha látom”, más szavakkal azt jelenti: Nem mondasz igazat. Pedig bizonyára megbízott a barátaiban, bizonyára nem tapasztalta, hogy becsapták, nem tapasztalt felelőtlen, hebrencs beszédet tőlük. Ez a kijelentése a helyzet hihetlenségének, megdöbbentő, velőig rázó hatásának eredménye.

Az életünkben összegyűjtött, ránk ragadt tudás nagy százaléka hitből ered. Elhisszük, hogy a tanár nem akar becsapni, és tudja, mit beszél, a tankönyvnek ugyanígy elhisszük, szüleinknek szintén a sok-sok információt, aztán a reklámoknak, az interneten olvasottaknak... stb., stb. Szerintem erre az összhitre gondol Jézus, amikor azt mondja a Mk 16,16-ban: „aki nem hisz, elkárhozik”. Ember nem tud hit nélkül élni. Tamás sem hit nélküli ember. De lehet, hogy nagyobb kört kellett a hitének tágítania. Lehet, hogy a mi hitünknek is nagyobb kört kell tágítanunk. Bele kéne keríteni Istenünk irántunk élő szeretetét, értünk alkalmazott képességeit, testvéreink jó szándékát, embertársaink segítőkészségét, lehetőségeink elképzelhetetlenül nagy számát. Jézus felé haladva ez a szám csak nőhet. Úgy legyen!

Dombi Zsuzsa, Bánya